

DALŠÍ AMERICKÁ SODA!

STEVE FISHER

Přeložil Jan Valeška

OBSAH

Vy

Morava – 23 000 let před naším letopočtem
Návštěva české rodiny – Zpověď jedince, který přežil
Souhláskistán
Pozdrav ze Starého světa!
Jak se vesele projídám k brzkému konci
Šťastní Češi mě dokážou pěkně rozhodit
Úžasná dobrodružství Čechmana!
Babička peče se slivovicí
Co dávají tento týden v telce?

On a ona

10 rad mužům, jak úspěšně randit
Upřímné osobní inzeráty
Dokonalý mužský
Manželka 2014 – poradna pro uživatele
Láska je slepá. Lékem je manželství.
Překladač pro dlouhodobé partnerské vztahy
50 odstínů mé ženy
Jak si najít partnera v rubrice Seznámení
Vědci objevili nové lidské emoce
Poleťte se mnou

Oni

Co se dá dělat bez dětí
Zábavné hlavolamy pro děti
Nové školní předměty podle mého gusta
Honzík u táty v práci
S Honzíkem se něco děje
Až vyrostu, nechci být nájemnej vrah jako táta
Rodinný psychoterapeut porušuje pravidla

My

150 000 mrtvých jako následek typického dne
Vítejte ve Windows 8
Váš měsíční horoskop
Důležité sdělení pro zaměstnance
Několik užitečných rad před letní dovolenou ve Spojených státech
Jsme všichni úplně nahaný

Ostatní

Večerníčky pro děti z bohatých rodin
Popelce je 40
Zpráva pro jistou Akademii kynologických studií
Tvůj mobil na tebe asi žárlí
Bible „inteligentního plánu“
Vědeckofantastický příběh z roku 1924, který redakce odmítla
Na frontě
Vítejte v nebi!

Vy

Morava – 23 000 let před naším letopočtem

“Před 25 000 lety byla v dnešních Dolních Věstonicích na Moravě v České republice vybudována osada sestávající z chatrčí postavených z kamení a mamutích kostí. Jde o nejstarší stále obývané lidské sídliště, které kdy archeologové objevili.” – Wikipedia

[Místo děje: V kamenné chatrči si pravěký muž se svou ženou povídají o posledních novotách v osadě.]

Žena: “Muži!”

Muž: “Ano, ženo?”

Žena: “Viděls už tu novou chatrč, kterou si postavil náš soused?”

Muž: “Ano, viděl.”

Žena: “Co si o ní myslíš?”

Muž: “Nemyslím si o ní vůbec nic. Je to chatrč.”

Žena: “Je velká.”

Muž: “Opravdu? Nevšiml jsem si.”

Žena: “Je hodně velká.”

Muž: “Tak dobrá. Přeju jim to. Museli nasbírat spoustu balvanů.”

Žena: “Ano, ale to není všechno. Víš, co udělali ještě?”

Muž: “Nevím, ale určitě mi to teď povíš.”

Žena: “Taky použili mamutí kosti.”

Muž: “Opravdu? Nu dobrá. Je to zajímavé. Je už hotová večeře?”

Žena: “To je všechno, co mi k tomu řekneš? Že je to zajímavé?”

Muž: “Ne. Možná jsi mě dobře neslyšela. Taky jsem řekl, ‘Je už večeře?’”

Žena: “Ještě není na stole.”

Muž: “Na jakém stole?”

Žena: “To se ptáš moc dobře. Na tom stole, který nemáme, protože naše chatrč je na stůl moc malá.”

Muž: “Mně ale nevadí jíst na zemi.”

Žena: “Dobrá. Doufám, že ti taky nebude vadit *nejíst* na zemi, protože žádná večere nebude.”

Muž: “Proč nebude večere?”

Žena: “Proč tě nenapadlo použít při stavbě naší chatrče mamutí kosti?”

Muž: “Omlouvám se. Je to pravda. Nenapadlo mě to. Tebe to ale taky nenapadlo.”

Žena: “A proto dneska není večere. Nenapadlo mě to a tebe to taky nenapadlo.”

Muž: “To je něco jiného. Ty vaříš. Já jsem lovec.”

Žena: “Hrozná škoda, že neumíš stavět.”

Muž: “Už jsem ti říkal, že je mi to líto.”

Žena: “Ano, a teď když jsi se omluvil, tak se ta naše chatrč najedno zdá mnohem větší.”

Muž: “To myslíš vážně?”

Žena: “Ne, pochopitelně, že ne. Ty jsi hlupák. Tak jaký byl dneska lov?”

Muž: “Skoro se mi povedlo zabít šavlozubého tygra.”

Žena: “Opravdu? Co se stalo? Jsi v pořádku?”

Muž: “Jsem jen trochu poraněný. Tygr na mě zaútočil a než jsem ho mohl probodnout svým pazourkovým nožem, jeden lovec ho zabil.”

Žena: “Který to byl?”

Muž: “Náš soused.”

Žena: “A jak ho zabil?”

Muž: “Měl takový dlouhý oštěp, který si sám vyrobil. Na špičce měl naostřený kousek mamutího kosti.”

Žena: “Tos mi raděj neměl říkat.”

Muž: “Protože se teď o mě budeš víc bát, až půjdu lovit?”

Žena: “Proto ne.”

Muž: “Mám čerstvé maso šavlozubého tygra.”

Žena: “Dobrá. Ulož ho do spižírny.”

Muž: “Do jaké spižírny?”

Žena: “Je skutečně s podivem, že jsi pořád ještě naživu.”

Návštěva české rodiny – Zpověď jedince, který přežil

Nedávno jsem se dopustil chyby a navštívil jednu českou rodinu. Dneska, o několik dní později, se z té zkušenosti pořád ještě zotavuji. Nevím, jak to zvládá ta česká rodina. Doufám, že jsou všichni v pořádku. Byli už dost vynervovaní, když jsem k nim dorazil. A pak to šlo od desíti k pěti. Nakonec jsem byl rád, že jsem vyvázl živý.

Mám dojem, že celá ta věc byla částečně moje chyba. U nás v Americe si příliš nelámeme hlavu, když chceme přátelům zavolat a říct jim, že ten den k nim zaskočíme na návštěvu. Obvykle jen řeknou, "Jo, klidně přijď."

Je zřejmé, že tady v Čechách je to trochu složitější.

V tomto případě byl důvod návštěvy následující: dlužil jsem svému českému příteli nějaké peníze. Taky jsem si uvědomil, že mám jednání ve čtvrti, kde žije, a tak jsem mu ráno zavolal a ptal se ho, jestli se můžu u něj stavit a ty peníze mu dát.

"Ale jo," povídá, i když jsem v jeho hlase ucítil trochu nervozity. "Kdy asi přijdeš?"

"Co takhle kolem 11:30?" ptám se ho.

"No..." odpověděl. "Momentík." Položil sluchátko a pak jsem zaslechl hlasy, jeho a ještě jeden, patrně jeho ženy. Jejich výměna názorů nějakou chvilku trvala a zdálo se, že je stále hlučnější. Potom sluchátko konečně zase zvedl a povídá, "Promiň to zdržení. Jo, jistě. 11:30 je fajn."

Chtěl jsem se u něj jen zastavit, dát mu peníze, co jsem mu dlužil, možná si vypít šálek kávy, trochu si popovídat a zase jít. Prostý plán, nemám pravdu? Neuvědomil jsem si ale, že svým zdánlivě jednoduchým úmyslem jsem bezděčně zapříčinil v bytě svého přítele to, co lze nazvat "panika české pohostinnosti".

Chyba #1: Sjednáno na poslední chvíli! Poté, co se manželka mého přítele dozvěděla, že dorazím za dvě hodiny, zpanikařila při představě, že host uvidí její "neuklizený" byt, a okamžitě se pustila do horečnatého smýčeni každého koutku.

Chyba #2: Návštěva kolem času na jídlo. Neplánoval jsem návštěvu delší než půl hodiny a tak jsem předpokládal, že nenaruším rodinný oběd a jeho zvyklosti. Naneštěstí pro mého přítele si se mnou přesně nedomluvil předpokládané trvání návštěvy. "Přijde v 11:30?" ptala se ho žena. "Zůstane u nás na oběd? Nabídl jsi mu to? Proč jsi ho na oběd nepozval? Co když bude mít hlad? Nemám nakoupeno!"

A v ten okamžik se nabídla matka mého přítele, která žije s ním, jeho manželkou a jejich dětmi, že pro mě upeče nějakou sladkost. Možná že slovo "nabídla" není ten nejuvážlivější výraz pro způsob, kterým to podala. Podle mého přítele to celé znělo spíš takhle: "Ježíšikriste, to já budu muset něco upéct, jako bych neměla dost práce i tak!"

Takže když jsem konečně do bytu svého přítele dorazil, přivítal mě ve dveřích sice s úsměvem na tváři, ale byl to takový ten napjatý úškleb, co vidíte ve tváři člověka, který právě vzadu na zahradě zakopal mrtvolu a teď otevírá dveře a zjišťuje, že tam stojí policista. Tedy ten nervózní úsměv, co říká: *Á nazdárek! Jasně, všechno v pořádku. Proč ne? Pojďte dál, strážníku.*

Přítel se mi nejprve omlouval za "ten nepořádek," i když se mi jejich byt, tedy to, co jsem z něj viděl, zdál dokonale uklizený. Pak mě přišla přivítat jeho žena. Z tváří se jí jen lilo z dvouhodinového uklízení. Její první věta byla omluva za "ten nepořádek."

Z kuchyně se ozvalo zaječení, "Ježííííš, ono se to vůbec nechce péct!"

"Doufám, že neruším," povídám hostitelům. Můj přítel i jeho žena mě začali ujišťovat, že neruším, oba tónem, kterým policistovi vysvětlujete, že tu hromadu hlíny vzadu na zahradě udělal obrovský krtek.

V průběhu následující hodiny jsem nejprve dostal kávu, po hlasité a déletrvající debatě v kuchyni mezi manželkou mého přítele a jeho matkou nad hlavolamem, jakou že kávu by mi vlastně měly udělat. Pak mi matka mého přítele přinesla kousek bábovky. A já se dopustil kardinální chyby a její dobrotu odmítl, protože jsem ten den dost pozdě snídal. To vedlo k hádce mezi mým přítelem a jeho matkou na téma mé chuti k jídlu. Nakonec se hádali o tom, jestli by nebylo lepší, aby raději usnula na věky (její návrh), nebo aby se spíš pro jednou uklidnila (jeho nápad).

V jeden moment odešel můj přítel do dětského pokoje a násilím přivlekl své potomky od počítačů, aby mě pozdravili. "Pozdravte!" poručil jim, což obě děti udělaly tónem, který pranic neskrýval: *No a co? Vzadu na zahradě jsme už zakopali spoustu mrtvol. Co s tím uděláte?*

Nakonec si ani nepamatuju, jak jsem se odtamtud vypařil. Myslím, že to bylo v okamžiku, kdy se můj přítel, jeho manželka, jeho matka a jeho děti v kuchyni dohadovali, co vlastně budou mít k obědu. Mám dojem, že jsem se ani nerozloučil.

Je to zvláštní. Ještě nedávno jsem se začínal obávat o to, že jsou v dnešní české společnosti lidé vzájemně stále víc a víc izolovaní. A teď si začínám říkat, jestli to možná není docela dobrá věc.

Souhláskistán

No, to je pěkný! Sotva jsem jakžtakž zvládl výslovnost letopočtu "dva tisíce třináct", s tím zatraceným "tř", poslední týdny trávím překotáváním dalšího jazykolamu – "dva tisíce čtrnáct".

Co je to za jazyk, který klidně dá čtyři souhlásky za sebou? A ještě horší je to pro rodilého Angličana či Američana jako jsem já, když první ze čtyř souhlásek (č) by v angličtině k vytvoření stejné hlásky vyžadovala souhlásky hned dvě (*ch*). Takže pro mě je to zoufalý pokus vyslovit pět souhlásek v řadě: "chtrn". Prostě blázinec.

Já připouštím, že i v angličtině je pár hlásek, které dělají Čechům potíže, jako třeba obávané *th* nebo "ir", například ve slově "girl". Ale čeština má *tolik* hlásek, které v angličtině neexistují. A to nemluvím jen o *ř, ň, d', t', ch* a hrčivém *r*. To jsou pouze jednotlivé souhlásky, které angličtina nemá.

Skutečný problém nastává, když čeština začne takové souhlásky shlukovat s jinými konsonanty a vytvářet doslova "nevyslovitelné" skupiny – jako *bř, kř, př, tř, šp, šr, kd, vn, vz, vln, hrn, čtr, škr, škv* či dokonce celá slova jako *čtvrt, mlč, smrt, skrz, strč, ztvrdl* či *zmrzl*.

Přiznejte, že tyhle zvuky znějí fakt záhadně. Člověk by spíš očekával, že vycházejí ze zkřivených úst Orků – těch hrozivých bytostí z filmu *Pán prtsenů* –, když se vrhají na elfy. "ŠKR! HRN! SMRT! ZMRZ! STRČ!" Vskutku dokonale autentické zvuky vyřazené z úst člověka, který zrovna někoho mlátí kyjem po hlavě!

Ale je to právě ono hrčivé *r*, kvůli němuž působí všechny tyhle zvuky tak příšerně děsivě. Zdá se mi, že je Češi s oblibou používají, když si potřebují vybit vztek či zlost. Například, když se mé ženě doma přihodí nějaká patálie – když upustí talíř nebo si popálí prsty –, celý byt se otrásá zvuky, které oplývají oním hrčivým *r*: "*Sakrrra! Krrriste pane! Do prrrdele prrráce!*" Kočky i já se obvykle uchýlíme pod postel, dokud ta hrčivá *r* nepřestane chrlit.

Když mluvím česky, daří se mi celkem dobře svá *r* rozhrččet, ale jen tehdy, když je před ním jenom jedna další souhláska a když je blízko i samohláska, jako třeba v tázacím zájmeně *proč*. Problém nastává, když je *r* po obou stranách obklopené jinými souhláskami, právě jako ve zmíněné číslovce *čtrnáct*. Tohle slovo pak vždycky vychází z mých úst jako bych právě prodělával epileptický záchvat: "č-č-č-t-t-r-r-náct".

Mí čeští přátelé připouštějí, že naučit se česky, je dost obtížné. "Gramatika je složitá," říkají. Bez kecání. Je to i zajímavý kus historie – a pro mě žádné překvápko –, že chlápek, který je odpovědný za kodifikaci českého jazyka, Josef Dobrovský, skončil v blázinci. Rád si představuju starého Pepu Dobrovského, jak si tak ve svěřací kazajce sedí ve své vyčalouněné cele a mumlá si pro sebe, "Hmm. Mělo by se správně říkat *před čtyřmi roky*, nebo *před čtyřmi lety*?"

Ale zapomeňme na zatracenou gramatiku. Člověk nemůže ani pomyslet na učení cizího jazyka, pokud hlásky samy vám takzvaně nejdou přes pysky, aniž byste si ukousli jazyk nebo poprskali člověka, se kterým právě hovoříte.

Často mě v této souvislosti napadá, že by Česká republika, země souhlásek, měla navázat obchodní spolupráci s Havají, zemí samohlásek. Mohli byste Havajcům pomoci přidat pár souhlásek do jejich slov typu *oaioai, uouoa* a *hooiaioia*. A oni by vám zas na oplátku mohli přihrát nějakou tu samohlásku do všech těch vašich výrazů jako *plst', vrch, drž* anebo do rekordně dlouhého *vzmrskls*.

Upřímně řečeno, někdy si myslím, že jediné možné vysvětlení, proč je český jazyk tím, čím dnes je, tkví v tom, že první lidé, kteří začali mluvit česky, byli sťatí pod obraz. Jak jinak vysvětlit existence slova jako *čtyři*?

"Kolik piv sis dnes dopřál, Chrudoši?"

"Co, nooo, já nevím, sousede. Troufám, že asi... *čtyři*?"

"Cos pravil?"

"Slyšels. *Čtyři*."

"Nu dobrá. To stačí. Za opratě svého žebříňáku si dneska cestou domů už neseďneš!"

Ale jo, tak fajn. Žiju tady a chci tu žít dál, takže se budu muset dál učit a procvičovat svou češtinu, ať to trvá, jak chce dlouho. Prostě musím mít trpělivost. Koneckonců, za jedenáct měsíců už začne rok *dva tisíce patnáct* a tenhle letopočet jde alespoň z pusy setsakramentsky snáz.

Pozdrav ze Starého světa!

Ahoj mami a tati,

tak jsem tady, v krásné Praze plné historických památek. To je teda něco! A jak obrovský rozdíl proti Kalifornii! Je to tu prostě báječné. Jako vytržené ze stránek nějakého historického románu. Mám pocit, že jsem cestoval zpátky v čase a dostal se do doby, kdy bývalo všechno jednodušší a tak nějak méně uspěchané.

Všiml jsem si toho rozdílu, už když jsme přistávali na pražském letišti a já si zapínal mobil. Představte si, že mi trvalo pár vteřin, asi dvě nebo možná dokonce i *tři*, než si můj mobil stáhl Google. Ptám se nějakého chlápka, jestli místní operátor zrovna nemá nějaké problémy s 4G sítí, a on mi na to povídá, že nejrychlejší dostupná mobilní telefonní síť v České republice je jen 3G!

Asi si říkáte, *Panebože, jak tam ty lidi můžou takhle vůbec žít?* Ale oni to nějak zvládají! Čechům to přijde normální. Vůbec si nestěžují. Jen si tak usrknou pivo a dál čekají, až se jim do mobilu stáhne Facebook. Možná si i na minutku spolu popovídají, zatímco se jim video ukládá do vyrovnávací paměti. Není to roztomilé?

Když jsem si vlezl do taxíku cestou do hotelu, hned jsem si všiml, že na zadním sedadle pro pasažéry není žádný dotykový displej. Dokonce ani malinká televize! Pochopíte to? Říkal jsem si, *Tě pic! Co je vlastně za rok? Snad 2005?*

Ale víte, co se stalo? Protože jsem se neměl na co vzadu v taxíku dívat, napadla mě myšlenka: *Proč se nemrknout ven z okna?* A taky jsem to udělal! A tak jsem uviděl ještě podivnější starožitnosti, které mě teda odrovnaly.

Jako ty české billboardy... ty se samy nemění! Protože nejsou na elektřinu! Ještě používají obrovské lepené papírové plachty. Takže když chtějí vyměnit billboard, *musí to udělat nějaký maník ručně*. Není divu, že tu drží nezaměstnanost pod 9%.

Díval bych se z okna taxíku dál, ale pak jsem si vzpomněl, že mám mobil, a tak jsem se místo toho mrkl na své e-maily a updatoval si Facebook. Taky jsem odeslal fotku, co jsem udělal v taxíku, protože – a teď se podržte! – ten chlápek měl ruční řazení, žádnou automatiku! Řidič prostě furt musí řadit, kdykoliv zrychlí nebo přibrzdí. A ten taxík vypadal na celkem nové značkové auto!

Ptal jsem se na to řidiče a on mi řekl, že má radši normální řazení. Podivín! Zeptal jsem se ho, jestli by při startování motor radši nahazoval klikou místo klíčku, ale on se na mě podíval jako na exota. Možná si myslel, že by mi to mělo být naprosto *zřejmé*, že dává přednost startování auta klikou? Češi jsou někdy trošku záhadní.

Taxikář se mě znovu zeptal na jméno mého hotelu. Mám za to, že si nebyl jistý, kde ten hotel je, protože to musel hledat na GPSce. Podivné na tom bylo, že jméno mého hotelu musel do své GPSky *naťukat*. "Vy snad nemůžete na svou GPSku mluvit?" ptám se ho. Pak mě to trklo. "Anebo dáváte před mluveným slovem přednost psaní?" Zase se na mě tak divně podíval. Myslím, že to bylo jasné: má radši psaní.

No a když jsem se konečně dostal do hotelu, bylo to docela fajn, i když v televizi tady mají jen 20 kanálů a švédský stůl u snídaně nenabízí víc než šest druhů jogurtů. Jak jsem už psal, život je tu

jednodušší a takový starosvětský, ale myslím, že je to tu celé takové milé. Češi mají pořád místo eura svou vlastní tradiční měnu – *korunu*.

Platba v korunách, to byla taky jedna z věcí, které dával ten můj taxikář přednost. Protože jsem měl nějaké koruny sebou, dal mi slevu. Nejdřív se zeptal, odkud jsem a jestli mám eura. Když jsem mu vysvětlil, že jsem Američan a mám jen dolary a koruny, řekl mi, že běžná taxa z letiště do města je 30 euro, ale mně že bude účtovat jen 1,000 korun.

To je taková starosvětská zdvořilost vůči cizincům, kterou v L.A. hned tak nevidíte! A já se teď cítím trochu provinile, že jsem se ho tak neomaleně ptal na to řazení a tu jeho GPSku.

Mimochodem, v taxíku jsem si prohlížel došlé e-maily a koutkem oka jsem si všiml, že projíždíme kolem nějakých starodávných budov s věžičkami a ozdobami. Měl bych si tam asi zajít a ty architektonické památky nafotit, ale jestli mi to nevyjde, třeba najdu fotky těch staveb na webu a pošlu vám na ně odkazy.

Zatím si dám tady u Starbucksů ještě jedno kafičko. Stojí tu pouhých 80 korun!

Zdravím Vás ze Starého světa!

Jak se vesele projídám k brzkému konci

Miluju českou kuchyni. No, možná že “kuchyně” je trošku nadnesený výraz pro to, co obvykle na talíři končí jako kus masa a škrob v nejrůznějších podobách. Ale pokud jde o českou stravu, od okamžiku, kdy jsem do téhle země přijel, se cítím jako děcko v cukrárně.

To je vlastně dost příhodná metafora pro českou stravu, protože ta skutečně vypadá, jako by ji vymyslelo dítě školou povinné. Maso. Mňam! Brambůrky. Mňam! Knedlíky! Mňam! Brambory nebo knedlíky, co plavou v moři šťávy. Mňam, mňam, mňam!

Zeleninu? Hm, ne, díky. Není nutná, fakt. No dobrá, tak možná trošku nadrobno nakrájené cibulky do guláše. Cibule je přece zelenina, nebo ne? Špenát? Hmm. A mohl bych ten špenát dostat polítý sosem? Mohl? Fajn, tak to určitě jo. Mňam!

Teď si asi říkáte, “Ale, ale, pane Američane, co zelí? Cožpak jste zapomněl, že česká klasika je knedlo, zélo, vepřo, péčo?” No jo, ovšem, to je pravda. A faktem je, že zelí může být velmi zdravé, protože obsahuje přírodní sloučeniny jako sulforafan, známý svými účinky v boji proti rakovinným buňkám. Nepasterizované kyselé zelí se taky doslova hemží blahodárnými bakteriemi laktobacilu – je jich v něm dokonce víc než v živém jogurtu. Tyhle bakterie pomáhají imunitnímu systému zdolávat infekci a podporovat zažívání.

Takže, co české kuchařky a kuchaři udělají s touhle navýsost zdravou zeleninou? Uvaří ji... a v tuku! Je tahle úprava chutná? Pochopitelně že ano! Ale z hlediska zdravé výživy je to jako kouřit při joggingu, dávat si při sklapovačkách velkou zmrzlinu nebo si do vitamínového nápoje kápnout cyankáli.

Nedávno zveřejněná studie zjistila, že za 60 let od roku 1950 do r. 2010 snědl průměrný Čech celkem 30 vepřů, dohromady všeho všudy 4,7 tun masa. Impozantní výkon. Proto mně často napadá, že by turistický slogan téhle země měl znít: “Česká republika. Trocha cholesterolu v srdci Evropy.”

V průběhu oněch šedesáti let průměrný Čech dokázal spořádat 3,8 tun chleba. Když si člověk uvědomí, že krajíček chleba váží jen 30 gramů, je to úžasné číslo. Ze všech možných způsobů, kterými Češi konzumují chleba, jsou mým jednoznačným favoritem *topinky*. Pokud se snažíte zhubnout a jíst zdravěji, lékař vám určitě řekne, že jsou dva druhy potravin, kterým se musíte ale bezvýhradně vyhýbat; a to je chleba a fritovaná jídla. No a s čím tedy Češi přišli? S fritovaným chlebem!

Je to výtečná pochoutka, to jo! Je lahodná sama o sobě, co ale potřená stroužkem česneku? Nebo si na topinku můžete dát ještě něco nezdravějšího, jako třeba okořeněné mleté maso. Češi tomu říkají “ďábelský toast”. Dal jsem si ho jednou v hospodě v Prachaticích a pak jsem měl dva dny běhavku. Ale byla to taková bašta, že když jsem se příště ocitl v Prachaticích, zase jsem zašel do té hospody a znovu si dal toast, a znovu dva dny zápolil se střevními potížemi. Chtělo to hodně sebezapření, ale stálo to za to.

Když jsem poprvé přijel do téhle země, první večeře, kterou jsem si tu v restauraci dal, mě doslova a do písmene odrovnala. Dal jsem si totiž *vepřové žebírko*; kus grilovaného vepřového s kouskem šunky a na ní ještě smažené vejce! A jako by to všechno nebylo strážnickovu zdraví dost nebezpečné, podávají se k tomu hranolky, jejichž hlavním účelem je nasát do sebe všechen sos z masa smíchaného se žloutkem. Bylo to tak nehorázně lahodné, že jsem si to dával každý večer asi dva týdny za sebou.

Pak jsem objevil guláš a tehdy jsem se rozhodl, že tady zůstanu do konce života, což, jak jsem si spočítal, nebude při téhle stravě trvat zas tak dlouho. Ale k čertu s tím. Aspoň vím, že si to užiju, než dožiju.

Šťastní Češi mě dokážou pěkně rozhodit

Poslední dobou jsem si všiml něčeho fakt podivného.

Žiju mezi Čechy přes 20 let a už jsem si zvykl na ten sklíčený pohled v jejich očích, když je potkávám na ulici nebo se na ně dívám v metru, v tramvaji nebo autobuse. Někdy vypadají smutně. Občas mají výraz naštvaný, zvlášť ti dříve narození.

Je to pro mě naprosto pochopitelné. V téhle zemi to bylo dřív dost dlouho pěkně zmrvený a spousta věcí stále ještě zmrvených je i dneska, i když ne tak moc, jak bývaly dřív. Pak je tu to počasí. Dost brzy se tady stmívá a to skoro celou zimu. No pravda, není taková tma jako třeba na severu v Norsku. Ale být míň sklíčený než třeba Norové, je jako být míň arogantní než takoví Frantičí nebo míň kožený než Němčouři nebo míň nudný než třeba Švýcaři. To teda není žádná výhra.

Pamatuju si na svou první hodinu angličtiny tady v Čechách, kdy jsem měl učit skupinku úředníků jakési státní organizace někde na Smíchově. Vešel jsem do zasedačky té instituce a zadíval se do tváří svých studentů sedících kolem konferenčního stolu. První, co mě napadlo, bylo: *Panebože. Kdo umřel?* Pokoušel jsem se na ně usmát, ale moc velkou díru do světa jsem neudělal. Přiznávám, že jsem v ten moment začal být trochu nervózní. A další, co mě napadlo: *Bacha. Ať tě nekousnou. Mohl by ses stát jedním z nich.*

Ale, jak říkám, po čase jsem si zvykl. A brzy jsem zjistil, že ve skutečnosti Češi dokážou být dost šťastní a přátelští, zejména když si dají šest či sedm piv nebo pár lahví vína. Pak si můžou přivodit i špičku, což je vlastně ještě podivnější. Sklíčení lidé a namáznutí!? Ale jo, dokázal jsem si zvyknout i na tohle.

Teď se tu ale děje něco skutečně podivného; začínám kolem sebe zaznamenávat šťastné Čechy i bez toho, že by si něčeho cvakli. Například tuhle jsem jel tramvají, rozhlížím se kolem sebe a očekávám na tvářích běžné výrazy existenční hrůzy – a najednou jsem zaregistroval chlápka se širokým úsměvem. A za ním další borec, co se taky hihňá. A proti němu sedí paní s pusou od ucha k uchu!

Co se to proboha děje? říkám si. Jsou to snad zahraniční turisté? Ale vypadaj jako Češi – mají přece ty slovanský oči, lícní kosti, nosy, čela – ale vypadaj tak šťastně. Jak je to možný?

A pak jsem si všiml společného jmenovatele! Mobily. Všichni se buď do svých mobilů dívali, četli si legrační textovky od přátel a culili se nebo sami psali vtipné esemesky svým známým a usmívali se anebo si telefonovali a báječně se bavili s někým, koho mají rádi nebo dokonce milují.

A celou dobu tu teď sedí a na tvářích jim září šťastný úsměv. Šťastní Češi! A strážliví! Sami! Na veřejnosti. To přece není normální. Je to proti přírodě. A taky mě to pěkně rozhodilo.

“Co to s vámi všemi je?” Chtěl jsem se jich zeptat. *“Seberte se přece! Zapomněli jste snad, co vám udělali komunisti? Zapomněli jste na nácky? A co stoupající životní náklady? Co všechna ta korupce ve vládních kruzích! A co celá ta vaše bláznivá rodina a ty nezbytné opravy v bytě, co musíte sám udělat? A všimli jste si vůbec, jaké je dneska počasí pod psa?”*

Začal jsem se zoufale rozhlížet po ostatních cestujících v tramvaji ve snaze najít alespoň jeden kyselý, sklíčený výraz smutku na některé – jakékoliv! – tváři, jen abych se ujistil, že ten český svět, jak jsem ho znával, úplně nezanikl. Konečně jsem proti sobě spatřil *babičku*. Mračila se na

puberťáka vedle ní, který se hlasitě vybavoval do mobilu. Vypadala jako by mu chtěla deštníkem rozrazit hlavu.

Páni! Díky, babi! Už jsem se skoro začínal bát.

Ale jo, vím, že se život neustále mění a nic není stále stejné. Jenom jsem nebyl zcela připravený na tolik šťastných Čechů najednou. To je jako dívat se na jeden díl seriálu *Chodící mrtvoly*, ve kterém se zombíci najednou rozhodnou, že být zombíkem je vlastně hrozná legrace, a začnou se tomu hystericky chlázat.

Myslím to vážně. Představte si Franze Kafku, jak jede tramvají, telefonuje si mobilem a chechtá se na celé kolo. To nějak nejde dohromady.

Ale jo. Myslím, že stejně jako ve všech ostatních životních situacích v téhle zemi se budu muset naučit žít i s tímhle.

Úžasná dobrodružství Čechmana!

Hluboko v útrobách své tajné horské pevnosti se zákeřný doktor Zloun zadíval na svůj právě dokončený vynález – smrtící paprsek, a ďábelsky se zachechtal.

"Teď mi bude patřit celý svět!" zvolal doktor Zloun. "Tentokrát mě už nikdo nezastaví! Ani Čechman!"

O několik hodin později, na druhém konci světa, zuřivě projíždí mladý muž autem po neasfaltované cestě ke staré polorozbořené chalupě kdesi v zapadlé oblasti střední Evropy. Když dojede na konec cesty, vyskočí z auta, rozběhne se k chalupě a několikrát zabouchá na dveře.

"Čechmane, jste tam?" volá mladík. "Čechmane, to jsem já, Petr. Otevřete mi, prosím Vás!"

"Sem tady nahore," ozve se nad mladíkovou hlavou. "Na střeše. Spravuju ten zatracenej komín, co se mi tu rozpadá pod rukama."

"Čechmane, slezte, prosím, dolů," volá Petr. "Svět je v nebezpečí!"

"Vo co de tentokrát?" ptá se Čechman a přitom zasouvá do mezery v komíně cihlu.

"Ale, doktor Zloun," říká Petr. "Sestrojil přístroj se smrtícím paprskem a teď hrozí, že s tím paprskem zničí jedno velkoměsto, pokud nedostane nadvládu nad celým světem."

"No a?" ptá se Čechman a v klidu dál plácá na cihlu maltu.

"Musíte ho zastavit!" žadoní Petr.

"A jak to asi mám přesně udělat?" ptá se Čechman svého mladého obdivovatele a občasného asistenta.

"No přece tak, že nejprve zjistíte, kde doktor Zloun skrývá svůj smrtící paprsek, pak tam zaletíte ve svém neviditelném letounu a paprsek zneškodníte dřív, než ho ten zlosyn použije."

"Hm, to teda zní dost komplikovaně," povídá Čechman. "A navíc časově náročně. De vo to, že musím dát do kupy tady ten komín, než přijde další liják s bouřkou. Jinak mi to sletí, komín prolítne střechou a to pak bude oprava stát sto tisíc. Máš sto tisíc, Petře? Nemáš, já si to myslel. A víš kolik stojí údržba toho máho neviditelného letadla?"

"Ale přece, doktor Zloun..."

"Jó, jó, já vím," povídá Čechman. "Doktor Zloun chce ovládnout svět. Tak ať mu ta nadvláda jde k duhu. Víš, že jsme spolu chodili na vejšku? Mí spolužáci i já jsme mu říkali doktor Blboun. Ovládnout svět? Tehdy nedokázal zvládnout ani šachovej klub! Podívej se, v jakym binci ten náš svět dneska je. Dávám mu tak šest týdnů, než mu dojde, že šláp příšerně vedle."

"Ale když..."

"A víš co ještě? Von přece není první ďábelskej magor, co chce ovládnout svět. A věř mi, že nebude ani poslední. Jakmile ovládne svět, profesor Zákeřňák spustí svůj vlastní komplot, jak mu nadvládu nad světem vyfouknout. No a pak bude na řadě pan Psychouš a ten vodkrouhne

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.